

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. Разград, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова

Членове: Рая П. Йончева
Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Светлана Л. Илиева
като разгледа докладваното от Рая П. Йончева Въззивно гражданско дело № 20213300500278 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №155/6.IV.2021г. по гр.д.№1149 по описа му за 2020г, поправено с постановено по реда на чл.247 ГПК Решение №459/15. IX.2021г, състав на РРС е уважил частично исковете, предявени по реда на чл.357 КТ и в условия на обективно кумулативно съединяване от А. Р. А. срещу бившият му работодател- „Улусой БГ“ООД,ЕИК201587467, гр.Разград, както следва:

1/ иск, предявен на осн. чл.128КТ за дължимо и неизплатено за период от 11.05.2018 г. до 06.09.2019 г. трудово възнаграждение - уважен до размера на 1 413,65 лв. За разликата до първоначално предявеният му размер от 6 712,00лв. искът по чл.128 КТ е отхвърлен;

2/иск, предявен на осн.чл.86 ЗЗД за мораторна лихва, дължима в обезщетение за забава на трудовото възнаграждение е уважен за претендирания по иска период до размера на 165,86 лв. За разликата до първоначално предявеният му размер от 1 500,88лв. искът е отхвърлен като недоказан;

3/иск, предявен на осн.чл. 215 КТ за дължими и неизплатени за период от 20.01.2019г. до 06.09.2019г командировъчни - уважен до размера на 7 546,50 лв. За разликата до първоначално предявеният му размер от 31 950,00лв.; искът по чл.215 КТ е отхвърлен;

4/иск, предявен на осн.чл.86 ЗЗД за мораторна лихва, дължима в обезщетение за забава на командировъчни е уважен за претендирания по иска период до размера 981,66 лв. За разликата до първоначално предявения му размер от 2 582,63лв. искът е отхвърлен като недоказан;

5/ иск, за дължимо на осн. чл.221КТ обезщетение за неползван платен отпуск за 2018 г., уважен изцяло в предявения му размер от 229,50 лв.;

6/иск, предявен на осн.чл.86 ЗЗД за мораторна лихва, дължима в обезщетение за забава на обезщетението по чл.221КТ за неползван платен отпуск за 2018 е уважен изцяло в предявения му размер от 21,68лв.;

Недоволен от така постановеното решение, чрез процесуалния си представител по пълномощие – адв. Е. С., ищецът обжалва същото в частите, с които съдът е отхвърлил исковите му претенции. Съображенията, развити във въззивната жалба и депозираните в срок писмени бележки лимитират пред въззивната инстанция висаящност на спора относно обосноваността на възприетите от първоинстанционния съд фактически изводи, правилността на обективизираната в мотиви преценка на събраните по делото доказателства и за неправилно прилагане на относимия в отношенията между страните материален закон. Възраженията си срещу правилността и законосъобразността на решението в обжалваната му част, жалбоподателят е заявил под формата на въпроси, свързани с дължимостта и метода за определяне на командировъчния период и относно начисляване на дължимите за същия командировъчни.

В с.з., чрез процесуалния си представител по пълномощие – адв. С., въззивникът заявява, че поддържа релевираните с жалбата основания за отмяна на решението в обжалваните му части и педира за уважаване на всеки от исковете му на предявеното им основание и в пълен размер. Претендира присъждане на доказано сторени за двете инстанции разноси.

В законоустановения и предоставен ѝ за това срок, насрещната по жалбата страна се е възползвала от правото си на отговор и е оспорила същата като неоснователна.

В с.з., чрез процесуалния си представител по пълномощие – адв. Д.Д., въззиваемият педира за потвърждаване на решението като правилно, обосновано и законосъобразно постановен съдебен акт. Претендира присъждане на доказано сторени за тази инстанция разноси.

Като подадена в срок и от легитимираща интерес от обжалването страна, жалбата е допустима.

Съответно на дължимото по реда на чл.269 ГПК съдът констатира, че атакуваното решение е валидно, а в обжалваните си части и допустимо постановено по същество на предявената на осн.чл.128, чл.215КТ, чл.221 КТ и по чл.86 ЗЗД и 553ЗД защита.

Както при разглеждане на делото, така и при постановяване на решението, първоинстанционният съд е изпълнил задълженията си по чл. 131 и сл. ГПК и не е нарушил процесуалните правила, гарантиращи правото на участие и защита на страните. Правилно и съответно на търсената с иска защита е разпределил доказателствената тежест, като в рамките на дължимото се по см. на чл.140 и сл. ГПК е възложил на всяка от страните, подлежащите на доказване от нея факти. Спорът е напълно изяснен от фактическа страна, с допустими по см. на ГПК доказателства, които поотделно и в съвкупността си сочат на относимост към подлежащите на доказване и правно релевантни за изхода на делото факти. Пред тази инстанция не се навеждат обстоятелства, внасящи различие в установената от РРС фактическа обстановка, която с препратка по чл.272 ГПК се споделя изцяло от настоящия съдебен състав.

Разгледана по същество, подадената срещу решението на РРС жалба е неоснователна. При самостоятелно и съвкупно проведения анализ на допустимо събраните по делото доказателства във връзка с оплакванията в жалбата и становищата на страните, в този си състав съдът установи следното:

Правилно, съответно на доказателствата и приложимия материален закон, първоинстанционният съд е приел, че по сила на установените с въззиваемия трудови правоотношения, въззивникът е работил като шофьор на товарен автомобил и е осъществявал възложените му от работодателя задгранични рейсове. Към дата на предявяване на иска трудовото правоотношение на въззивника с ответното дружество е прекратено на осн. чл.327, ал.1 т.1 от КТ, видно от приложената като доказателство на л.10 Заповед №039/ 10.05.2018 г. В реквизит на същата е посочено, че работодателят не дължи на въззивника обезщетения в хипотези на чл.220 и чл.224 от КТ.

Съгласно сключения между страните на 10.05.2018 г. трудов договор, анексиран с доп. подписано на 4.1.2019 г. Споразумение, въззивникът е работил като шофьор на товарен автомобил с месторабота Кралство Холандия при първоначално договорено в размер на 510лв. трудово възнаграждение, увеличено с подписаното доп. споразумение до размера на 560,00лв., дължимо периодично и ежемесечно на 25-то число на следващия месец. В т.5 от договора е посочено, че работникът има право на 20 работни дни платен годишен отпуск по

чл.155 от КТ и 5 работни дни допълнителен платен годишен отпуск по чл.156 от КТ.

По предявения на осн. чл.128 КТ иск: В заключение, след проверка в редовно воденото от работодателя счетоводство и съответно на приложените по делото доказателства, назначените по делото първоначална и допълнителна ССЕ установяват, че за претендирания по иска период от 11.05.2018 г. – до 6.09.2019 г., при съобразяване и на договорените между страните допълнителни начисления от 0,6% годишно за придобит трудов стаж и професионален опит, брутно дължимото на ищеца трудово възнаграждение е в размер на – 8610,71лв. Като след приспадане на задължителните удържки, чистата сума за получаване е в порядъка на 6681,74 лв. Проследено по ведомости, вещото лице установява, че от така дължимото му се за периода възнаграждение, на въззивника са били изплатени 5 707,87лв. Дължимото и неплатено за периода възнаграждение е установено от експертизата в общ размер 973,87 лв., от които : дължими и неплатени за м. VII.2019г. 440,26лв; дължими и неплатени за м.VIII.2019г. 441,04лв и дължими и неплатени за м. IX.2019г. 92,57лв;

Съгласно цитирания по горе трудов договор, вземанията на въззивника за трудово възнаграждение са с договорена дата на изискуемост -25 то число на месеца, следващ отработения такъв. В приложените и съобразени от експертизата документи, доказващи начин, време и размер на плащане на тр. възнаграждения, няма данни за авансово извършвани такива от работодателя.

Изводимо от събраните доказателства първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна, че работодателят е останал задължен към въззивника и с полагащото му се в размер на 439,78 лв. възнаграждение за м. VI., 2019г., което не е било взето предвид от експертизата. С включване на тази сума дължимото и неизплатено за периода тр. възнаграждение е изчислено общо на 1413,65 лв., до който размер предявеният на осн. чл.128КТ иск е приет за доказан. В тази си час решението не е обжалвано и е влязло в сила, поради което правилността му е извън правомощията на настоящата инстанция.

По делото се следва за установено, че дължимите по трудовото възнаграждение плащания са извършвани безкасово-по банков път от сметка на работодателя по нарочна разплащателна сметка с титуляр въззивника. Ищецът не е оспорил представените от ответника вносни бележки за внесени по банковата му сметка в ПИБ суми, като заедно с това не отрича, че това е неговата банкова сметка.

Съгласно чл. 270, ал. 3 от КТ дължимото на работника трудовото възнаграждение се изплаща или лично по ведомост, или срещу разписка или по писмено искане на работника - на негови близки. Също така, по изрично писмено искане трудовото възнаграждение на работника може да се превежда и на влог, в посочената от него банка. В конкретния случай по делото е представено такова доказателство - писмено съгласие на работника за превеждане на трудовото му възнаграждение по банковата му сметка в ПИБ /л.42/.

Като писмени доказателства по делото са приети и съобразени /л.17 и сл./платежни нареждания, удостоверяващи извършени по нареждане на работодателя парични преводи по сметка на въззивника. В реквизит на тези документи изрично като основание за преводите е посочено, че сумите покриват месечно задължение за заплата и командировъчни. От което, както правилно е приел и първоинстанционният съд, се следва, че до отразения в тези доказателства размер, работодателят е обективирал изправност по отношение на договорно вменените му и по см. на чл.123 и чл.215 КТ задължения.

Ведомостите за изплатените по месеци тр. възнаграждения и командировъчни са оформяни последващо на реално извършваните по банков път плащания и са подписвани от работниците в офиса на работодателя в Нидерландия, след което в сканиран вариант са връщани по седалището му в България. Именно въз основа на плащанията, удостоверени от въззивника като получени с положения във ведомостите подпис, приетата от страните и съда ССЕ е установила размера на дължимото и неизплатеното от работодателя тр. възнаграждение. Автентичността на подписите, твърдени като положени от въззивника върху документите, доказващи получените от него суми по тр. възнаграждение и командировъчни, се явява доказана с назначената и приета по делото тройна СГЕ.

Въз основа на удостоверените във ведомостите данни, вещото лице установява 301 отработени от въззивника дни и 31 дни платен годишен отпуск. Тази експертна констатация се явява обоснована от преписката по изисканото и прието като доказателство трудово досие на въззивника, в съдържание на което се установяват подавани от последния молби за ползване на редовен платен годишен отпуск, както следва: за ползване на 7 дни от полагаемият се за 2018г. отпуск, считано от 18.09.2018г - разрешен със заповед на работодателя за

времето от 19.09. – 28.09.2018 г. /л.58/; за ползване на 19 дни от полагаемият се за 2019г. отпуск, считано от 8.02.2019 г. - разрешен със заповед на работодателя за времето от 11.02. – 08.03.2019 г. /л.61/; за ползване на 15 дни от полагаемият се за 2019г. отпуск, считано от 23.05.2019 г. 1 - разрешен със заповед на работодателя за времето от 23.05. – 07.06.2019 г. /л.62/.

В тази си част решението на РРС е съобразено с доказано установените по делото факти и е съответно на приложимия материален закон, поради което следва да бъде потвърдено като правилно, обосновано и законосъобразно. До размера на отхвърлената част от иска ищецът не доказва обективизирана от страна на работодателя му неизправност по отношение на вмененото му с чл.128КТ задължение.

При доказано дължимата по чл.128 КТ главница от 1413,65 лв и за установения период на забава от 1.VI.2018 до 13.VIII.2020г., акцесорно иск по чл.86 ЗЗД се явява доказан по основание и в размер на 165,86лв. Правилно и обосновано от доказателствата първоинстанционният съд е отхвърлил същия за разликата до първоначално предявения му размер. Поради съвпадане в крайния извод на двете инстанции, решението и в тази му част следва да бъде потвърдено.

По предявения на осн. чл.215 КТ иск за дължими и неизплатени за период от 20.01.2019г. до 06.09.2019г командировъчни: Според посочената разпоредба при командироване работникът или служителът има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет. По силата на тази законова делегация с ПМС № 115/2004 г. /Д. В. бр. 50/2004 г./ е приета Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. С Наредбата са предвидени специални правила за командировъчните пари на персонала на сухоzemни, въздухоплавателни и водни транспортни и специални средства. За шофьорите при автомобилните превози (персонал на сухоzemни транспортни средства) е приложима нормата на чл. 31 от НКСЧ, в която е разпоредено, че те получават командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в Приложение № 3 - изрично в този смисъл е Решение № 759 от 29.XII.2010 г. на ВКС по гр. дело № 1361/2009 г., IV г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК и съставляващо част от задължителната за настоящия съд съдебна практика.

Персоналът на транспортното средство по смисъла на § 1, т. 3 ДР на НКСЧ може да се състои и от един човек, чиято работа при командироването е именно осъществяването на превоза. По този въпрос е налице задължителна за настоящия съд съдебна практика - Решение № 147/21.VII.2010 г. на ВКС на РБ, по гр. дело № 3034/2008 г. на III г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК, в което е посочено, че персоналът на транспортното средство може да се състои и от един човек, чиято работа при командироването е именно осъществяването на превоза, поради което и във всички случаи, в които командироването е с цел превоз на товари и хора е приложима нормата на чл. 31 от НКСЧ, като размера на командировъчните пари се изчислява по правилата на Приложение № 3 към което препраща същата норма.

Ищецът като шофьор на товарен автомобил е осъществявал през процесния период превоз на стока извън граница и в този смисъл като персонал на сухоzemно транспортно средство размерът на дължимите командировъчни суми следва да се изчисли по правилата на Приложение № 3 .

Законодателят е делегирал на Министерски съвет правото да определя минималните размери на командировъчните обезщетения и е предвидил, че е допустимо да се определят по-големи размери по реда на колективното или индивидуалното трудово договаряне - чл. 228, ал.2 от КТ. Следва да се отбележи, че командироване се извършва въз основа на писмена заповед, която писмена заповед съгласно чл. 5, ал.2 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина/ НКСЧ/, съдържа съответните реквизити, като един от тях е финансовите условия на командировката - пътни, дневни и квартирни пари. Предвид това и съобразявайки разпоредбата на чл. 228, ал.2 от КТ командировъчни се дължат като минимални размери съгласно наредбата. Т.е. касае се за обстоятелства, установими и подлежащи на доказване с писмен акт. В тази връзка, с приложените на л.91 и сл. командировъчни заповеди, работодателят доказва, че в право на работника по чл.215 КТ и в размерите на цитираната нормативна уредба са договорени командировъчни в размер на 45 евро на ден.

В заключение, назначената и приета от страните, и съда ССЕ е установила, че за целия период на действие на сключения между страните тр. договор, включващ и процесния такъв от 20.I.2019 г. до 6.IX.2019г., въззивникът е бил в командировка в чужбина общо за 394 дни, за които в обезщетение по чл.215 КТ му се

следват 17 730 евро или 34 573,50лв. Тази сума е изчислена от в.л. във вариант на дневно дължими в размер на 45 евро командировъчни.

В този си състав съдът намира за неприложим варианта, в който вещото лице изчислява командировъчното обезщетение на база 73, 30 евро на ден, доколкото в този си вариант заключението не се явява подкрепено от останалите доказателства по делото.

В заключение ССЕ е установила, че при действие на трудовия договор на въззивника са бири изплатени общо 20 660,20 евро за заплата и командировки¹, от които 18 455,20 евро по банков път и 2 205,00 касово. За платената по касов път сума са издадени два РКО. Последната получена от ищеца сума е от 27.05.2019 г. В съответствие с предоставените му доказателства и събрани такива при проверка в счетоводството на ответното дружество, вещото лице установява, че работодателят е останал неиздължен към ищеца за полагащите му се процесния период командировъчни в размер 7 546,50лв. Обосновано от доказателствата, първоинстанционният съд е приел предявеният по бл.215 КТ иск за доказан по основание и до размера на 7 546,50лв. При писмено доказани 45 евро на ден командировъчни, правилно и съответно на приложимата законова и подзаконова нормативна уредба първоинстанционният е приел, че за разликата до първоначално предявения му размер, искът по чл.215 КТ следва да се отхвърли като недоказан. В тази връзка, правилно и обосновано от доказателствата се явява решението и в частта, с която първоинстанционният съд е отхвърлил акцесорно предявеният иск за обезщетяване на въззивника за забавата на дължимата по чл.215 КТ главница.

Настоящата инстанция споделя и препраща към мотивите на районния съд в обжалваното решение по въпроса за дължимост на претендираните по реда на чл.215 КТ командировъчни пари. Работодателят е овластен да оползотворява наетата работна сила включително и да разпорежда изпълнение на трудовите функции извън града, в който се намира договореното място на работа. Естеството на упражняваните от ищеца трудови функции изключват непосредствената връзка с конкретно място на работа, поради което и правният ред признава състоянието на командировка единствено при пътуване зад граница - арг. от чл. 6, ал.1 от Наредбата за командировките в страната. По делото не се спори, а и доказателствата позволяват извод, че ищецът е бил командирован в Република Полша. Издадената по делегация на нормата на чл. 215 КТ Наредба за служебните командировки и специализациите в чужбина определя за командирования като член на персонала на сухоземни превозни средства командировъчни пари в размер на 27 евро. Ищецът е бил командирован в качеството си на шофьор на камион и следователно приложение следва да намери тази норма. Ето защо съдът изцяло възприема вариант първи от заключението на вещото лице досежно размера на следващото се на въззивника обезщетение по чл.215 КТ.

Тъй като крайните изводи на въззивният съд напълно съвпадат с тези на РРС, то обжалваното решение следва да бъде потвърдено в обжалваните му части.

При този изход от делото разноски на въззивника не се присъждат.

На осн. чл.78ГПК в полза на въззиваемия се следват разноски в доказания им пред тази инстанция размер от 1 000,00лв.

Водим от така изложените мотиви и в хипотеза на чл.272 ГПК Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №155/6.IV.2021г. по гр.д.№1149 /2020г по описа на РРС, поправено с постановено по реда на чл.247 ГПК Решение №459/15. IX.2021г в частта, с която исковите, предявени по реда на чл.357 КТ и в условия на обективно кумулативно съединяване от А. Р. А. срещу бившият му работодател „Улусой БГ“ООД,ЕИК201587467, гр.Разград са отхвърлени, както следва:

1/ иск, предявен на осн. чл.128КТ за дължимо и неизплатено за период от 11.05.2018 г. до 06.09.2019 г. трудово възнаграждение за разликата над присъдените 1 413,65 лв. до първоначално предявеният му размер от 6 712,00лв. ;

2/иск, предявен на осн.чл.86 ЗЗД за, дължима в обезщетение за забава на трудовото възнаграждение мораторна лихва за разликата над присъдените 165,86 лв. до първоначално предявеният му размер от 1

500,88лв.;

3/иск, предявен на осн.чл. 215 КТ за дължими и неизплатени за период от 20.01.2019г. до 06.09.2019г командировъчни за разликата над присъдените 7 546,50 лв. до първоначално предявеният им размер от 31 950,00лв;

4/иск, предявен на осн.чл.86 ЗЗД за дължима в обезщетение за забава на командировъчни мораторна лихва за разликата над присъдените 981,66 лв. до първоначално предявения му размер от 2 582,63лв.;

На осн. 78 ГПК ОСЪЖДА А. Р. А. да заплати на „Улусой БГ“ООД,ЕИК201587467, гр.Разград доказани на въззив разноси в размер на 1 000,00лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____